

Arrest

nr. 198 134 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Regentschapsstraat 4
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. N. (...), bent een Afghaan van Pashtoun origine. U bent geboren en getogen in het dorp Sangar van het district Rodat van de provincie Nangarhar. U bent een soennitische moslim. U hebt negen jaar gestudeerd in Afghanistan. Daarna volgde u madrassa-onderwijs en een cursus Engels. U werkte in een tankstation als boekhouder. U bent getrouwd zonder kinderen. U hebt drie zussen en twee jongere broers die allemaal in Afghanistan wonen.

De twee neven van uw vader zijn bij de taliban. Ze hebben u gevraagd om mee te doen aan jihad. Zowel uw vader als u weigerden dit verzoek. Korte tijd later begon een landconflict tussen uw familie en

die van uw neven. Uw vader had land geërfd van zijn vader. De stiefzus van uw vader, dus de moeder van deze neven, heeft dit land opgeëist. Uw vader werd door die neven uitgenodigd om een akkoord te sluiten en moest het land onder dwang afstaan. Kort nadien kreeg u in het tankstation waar u werkte bezoek van vier onbekende talibanleden. U moest hun wapens bewaren. Eerst weigerde u dit, maar onder dwang moest u ze toch bewaren. Na enkele uren kwam het leger uw winkel doorzoeken en vonden ze de wapens die u in een kamer op slot bewaarde. U werd meegenomen door de politie en drie dagen lang opgesloten in een soort gevangenis. De vierde dag mocht u naar het politiekantoor waar u door tussenkomst van dorpsouderen en andere kennissen vrijgelaten werd. U werd meteen meegenomen door uw schoonbroer naar zijn huis. U bleef daar ongeveer 12-13 dagen waarna u het land verliet. In deze periode kwamen de talibanleden bij u thuis langs en stuurden ze een dreigbrief om hun wapens terug te krijgen.

Op 10 saratan 1394 (omgezet naar de westerse kalender: 1 juli 2015) verliet u Afghanistan. Op 12 augustus 2015 kwam u in België aan waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Bij terugkeer vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw arbeidscontract, een klachtbrief, een dreigbrief, uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader en twee enveloppen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Voorts dient te worden vastgesteld dat aan de bedreigingen die u beweerde te krijgen van de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Korte tijd nadat een landconflict was ontstaan met uw neven die bij de taliban zijn kreeg u in het tankstation waar u werkte bezoek van de taliban die u vroegen om hun wapens te bewaren. Met tegenzin ging u akkoord. U dacht dat ze de volgende nacht erom gingen komen. Die nacht zelf kreeg u ook bezoek van het leger die de winkel wilden doorzoeken. Zo vonden ze de wapens, u werd vervolgens opgepakt als verdachte. Na uw vrijlating besloot u het land te verlaten, doordat de taliban wiens wapens u verborgen had u ook viseerden. Aan dit incident kan er echter geen geloof worden gehecht. Ten eerste wist u op de dag van het gehoor nog altijd niet wie deze talibanleden waren die u gevraagd hadden hun wapens te verbergen. Aanvankelijk verklaarde u dat ze misschien de collega's van uw neven waren omdat ze zeiden dat u betrouwbaar was en dat ze u kenden (CGVS gehoorverslag p. 15). Later wijzigde uw verklaring en zei dat ze waarschijnlijk geen link hadden met uw neven (CGVS p. 16). Even later zei u dat één van die vier talibanleden misschien uw eigen neef was (CGVS p. 16). U kon deze mensen niet herkennen en dus ook niet beschrijven omdat hun gezichten bedekt waren. U hoorde wel het accent van Barikot, waar uw neven actief zijn als talibanleden (CGVS p. 15). Het is niet aannemelijk dat u geen enkel idee heeft over wie de personen zijn die zodanig grote problemen veroorzaakt hebben dat u uw land verliet. Van iemand die dergelijke problemen heeft meegemaakt met de taliban en die daarvoor zijn land moest uitvluchten wordt er redelijkerwijze verwacht dat hij er informatie over probeert te verzamelen en iets meer te weten komt dan enkel vermoedens, en dit vanuit een natuurlijke interesse, en om zich te kunnen beschermen. Dat u op de dag van het gehoor nog steeds geen idee heeft over welke talibanleden het ging ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate. Nochtans kreeg uw familie nog steeds bezoek van uw tantes, dus van de familie van deze neven, die nog naar u vroegen (CGVS p. 5, p. 18). U hebt verder ook nog contact met uw vader, uw schoonbroer en uw vrouw die u hierover ook konden informeren. U kan echter geen bijkomende informatie over deze taliban geven.

In beide gevallen, of deze talibanleden wel of geen link hadden met de talibangroep van uw neven, is het feit dat u betrouwbaar werd gevonden door de taliban om hun wapens en munitie aan toe te vertrouwen niet aannemelijk. De taliban zouden immers gezegd hebben dat u betrouwbaar was en dat ze u kenden (CGVS p. 14, p.15). Indien ze helemaal geen link hadden met uw neef, is het in ieder geval vreemd dat ze u, voor hen een onbekende, zo snel konden vertrouwen om waardevolle wapens, bommen en raketten aan toe te vertrouwen. U had ze evengoed kunnen rapporteren aan de politie. Indien ze wel een link hadden met uw neven, dan zouden ze moeten weten dat u net niet te vertrouwen bent gezien er een conflict bestaat tussen uw familie en hen. U werd immers zelf beschuldigd van verraad door deze neven omdat u Engels studeerde en niet meedeed aan jihad (CGVS p. 13). Later hebben ze de erfenis van uw vader afgepakt onder dwang waardoor het conflict tussen jullie nog verergerde. Het is dan ook niet logisch dat ze iemand zoals u die duidelijk geen talibanaanhanger is hun wapens zouden toevertrouwen. Het feit dat ze toen op vlucht waren van het leger en snel hun wapens moesten verbergen is hiervoor geen afdoende uitleg gezien u ze zelf ook had kunnen aangeven bij de politie. Verder is het ook niet begrijpelijk waarom u dit incident met de taliban niet rapporteerde aan uw baas. De arbeider aanwezig in het tankstation was toen de getuige van die gebeurtenis. U verklaarde dat hij alles zag, dus ook dat u wapens verborg in de kamer boven (CGVS p. 16). Toch wilde u dit niet

aangeven bij uw baas. Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dat u dacht dat het maar één nacht ging zijn en dat u uw job niet wou verliezen (CGVS p. 16). Er dient echter te worden opgemerkt dat u hiermee een enorm groot risico nam en dat u net door deze geheimhouding uw job kon verliezen. Uw geheimhouding kon er net voor zorgen dat uw baas aan u ging twifelen. Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat u dacht dat u een kamer, weliswaar op slot, met heel wat wapens en munitie tot de volgende nacht kon geheimhouden, te meer een van de arbeiders gezien had wat er gebeurde. Er is immers ook een dagploeg die in dat station werkte naast u, namelijk de zoon van de baas en een andere arbeider (CGVS p. 8). Ze zouden het ook verdacht vinden dat er een kamer op slot was en snel doorhebben dat er iets geheimzinnigs aan de hand was.

U werd dan dezelfde nacht door de veiligheidsdiensten opgepakt. Ze namen u mee en u werd drie dagen lang gevangen gehouden. Desondanks kon u geen authentieke noch een gedetailleerde beschrijving geven van deze drie dagen gevangenschap (CGVS p. 13-14). Meermaals gestimuleerd om er een betere beschrijving van te geven gingen uw verklaringen niet verder dan dat u in een kamer was met een toilet erbij en dat u in totaal twee keer eten kreeg. U wist niets over de locatie. U kon niets vertellen over de bewaker. U beschreef uw ondervraging heel kort als 'ze vroegen over mijn dorp, provincie, over het beroep van mijn vader en de taliban'. U was bang dat ze u gingen verdenken van linken met de taliban. Dus vertelde u alles duidelijk (CGVS p. 17). Toch lukte het u er niet om een betere, uitgebreidere beschrijving van te geven. Van iemand die dergelijke dramatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, wordt verwacht dat hij hierover uitvoeriger en doorleefder kan vertellen. Het is dan ook duidelijk dat een dergelijke detentie niet heeft plaatsgevonden.

Door tussenkomst van uw dorpsouderen, uw baas, een belangrijke zakenman, uw vader en uw twee schoonbroers werd u vrijgelaten. U stapte meteen in de auto van uw schoonbroer en ging bij hem logeren gedurende 12-13 dagen tot uw vertrek uit Afghanistan. In deze periode kreeg uw vader thuis bezoek van de taliban en stuurden ze ook een dreigbrief. Er dient te worden gewezen op het feit dat u na deze bedreigingen van de taliban toch nog in hetzelfde dorp durfde te blijven, bij uw schoonbroer. Het is immers niet ver van uw eigen huis, waarvan het adres gekend is door de taliban (CGVS p. 6). In die periode kreeg u zelfs bezoek van uw moeder en van uw vrouw. Uw vrouw bleef dan ook enkele dagen bij u. Indien de taliban heel erg op zoek naar u en naar hun wapens waren zouden ze uw adres snel kunnen vinden met hulp van hun informanten. Zelfs zonder inschakeling van informanten zouden ze uw vrouw of uw moeder hebben kunnen volgen om gemakkelijk uw locatie te vinden. Het is dus helemaal niet geloofwaardig dat u gezocht maar niet gevonden werd in hetzelfde dorp door de taliban en dit gedurende 12-13 dagen.

Sinds meer dan anderhalf jaar bent u weg uit Afghanistan. De taliban zijn in die periode geen enkele keer bij u thuis gekomen. Gevraagd of u nog steeds gezocht wordt door de taliban verklaarde u dat de neven naar u vroegen. U verklaarde later ook dat uw tantes op bezoek kwamen, maar dan omdat ze tot uw familie behoren (CGVS p. 18). Opvallend is dat er blijkbaar geen andere taliban zijn die naar u op zoek waren, terwijl u eerder in het gehoor nog onduidelijk was over welke taliban u nu eigenlijk viseerden (wel of niet gelinkt aan de groep rond uw neven). Dit wijst er dan ook op dat u wat de taliban betreft geen prioriteit bent. Bij terugkeer vreest u ook dat dezelfde tantes uw adres te weten zouden komen. Uw verblijf in België wordt dus geheimgehouden voor de rest van de familie. Ze denken dat u nog altijd in de gevangenis zit. Indien ze wisten dat u in het buitenland was, zouden ze uw vader of uw broers kunnen ontvoeren en vermoorden (CGVS p. 18). Tegelijkertijd gaf u zelf toe dat u een openbaar facebookprofiel hebt met uw foto erop (CGVS p. 12). Dit is dan ook gedrag dat niet verenigbaar is met iemand met een dergelijke vrees zou tonen. Normaliter zou u zich dan toch verschuilen en uw locatie geheim proberen te houden, temeer omdat u uw eigen familieleden beweerde te vrezen. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u er niet aan gedacht heeft en dat u uw profiel ging verwijderen (CGVS p. 18). Het is echter niet realistisch dat u er in de periode van anderhalf jaar op geen enkel moment gedacht heeft dat u op deze manier misschien geïdentificeerd kon worden.

Gelet op het bovenstaande zijn de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig. Bijgevolg vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat

de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft

de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U kent immers de stad. U ging er meerdere keren naartoe om verschillende redenen: eens moest u medicijnen kopen voor de koeien van uw vader, een andere keer ging u omdat uw moeder medische behandeling nodig had. Later ging u ook telkens mee met uw schoonbroer voor andere zaken (CGVS p. 11). Dus hebt u enige affiniteit met de stad. U werkte ook maar op 15 kilometer afstand van Jalalabad (zie administratief dossier over G. A. K. T. (...)). U bent iemand die verschillende talen zoals Pashtou, Dari en Engels kan spreken, lezen en schrijven. U bent opgeleid. U kan ook een auto besturen. U hebt werkervaring als boekhouder. Het zijn belangrijke vaardigheden die het voor iemand met uw profiel gemakkelijk maken om zich elders te hervestigen. U

hebt ook bewezen dat u in staat bent om zich te hervestigen in een ver land zoals België en in een andere cultuur. U hebt ook aangetoond dat u de vaardigheden hebt om een lange reis te arrangeren en tot een goed einde te brengen. Er kan dan ook aangenomen worden dat u zich ook op enkele kilometers afstand van uw huis kan vestigen.

Bovendien bent u omringd door mensen die bewezen hebben dat ze u willen en kunnen helpen. Zo beweerde ook bij uw schoonbroer gelogeerd te hebben gedurende dertien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, heeft hij ook een deel van uw reiskosten betaald en de smokkelaar voor u gearrangeerd. Na uw vertrek heeft hij ook samen met uw vader uw documenten opgestuurd van Jalalabad. U hebt nog steeds contact met hem vanuit België. Het is dan ook duidelijk dat een dergelijke persoon u ook zou helpen indien u zich zal vestigen in Jalalabad. Ook andere personen zouden u daarbij kunnen helpen: uw baas, H. M. (...), is ook van uw stam. Hij is blijkbaar een kennis van een andere zakenman, N. Z. (...), die de eigenaar is van de hele G. A. K. T. (...) in uw regio. Het zijn mensen met macht die u mogelijk kunnen helpen indien u zich elders wil hervestigen. Daarnaast komt u volgens uw verklaring ook uit een middenklasse familie die niets tekort kwam. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen ontkende u deze vaststellingen niet. U herhaalde louter uw vrees om gevonden te worden door de taliban, uw tantes en neven en vond Jalalabad geen veilig plek voor u. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Verder werd in het bovenstaande ook beschreven dat Jalalabad wel als een veilig alternatief beschouwd wordt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen (zie administratief dossier). Uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Daarnaast hebben de documenten enkel waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Uw arbeidscontract bevestigt enkel uw tewerkstelling bij G. A. K. (...) tankstation, hetgeen hier niet betwist wordt. Uw taskara en die van uw vader kunnen louter uw herkomst uit Rodat ondersteunen, hetgeen ook niet betwist wordt. De klachtbrief en de dreigbrief kunnen uw verklaringen niet ondersteunen gezien ze ongeloofwaardig werden gevonden. De enveloppes die u neerlegde komen van Jalalabad en voegen niets toe aan uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van het "verbod van willekeur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel

(RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een theoretische uiteenzetting geeft over het begrip ‘gegronde vrees voor vervolging’ en de bewijslast. De Raad wijst er evenwel op dat het geven van een louter theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.5. De Raad wijst er voorts op dat in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die verzoekende partij beweerde te krijgen van de taliban. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij op de dag van het gehoor nog altijd niet wist wie de talibanleden waren die haar gevraagd hadden hun wapens te verbergen; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoekende partij betrouwbaar werd gevonden door de taliban om hun wapens en munitie aan toe te vertrouwen; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekende partij het incident met de taliban niet rapporteerde aan haar baas; (iv) verzoekende partij geen authentieke noch een gedetailleerde beschrijving kon geven van haar drie dagen gevangenschap; (v) het niet aannemelijk is dat verzoekende partij na de bedreigingen van de taliban toch nog in hetzelfde dorp durfde te blijven; (vi) de taliban sinds haar vertrek geen enkele keer bij haar thuis zijn gekomen en (vii) hoewel verzoekende partij enerzijds stelt dat haar verblijf in België geheimgehouden wordt voor de rest van de familie, verzoekende partij anderzijds een openbaar Facebookprofiel heeft met haar foto erop. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen afdoende argumenten aanbrengt die hier alsnog een ander licht op werpen.

2.2.6.1. Verzoekende partij oppert dat haar niet verweten kan worden dat zij niet weet wie de taliban waren nu hun gezicht bedekt was en stelt dat zij uit angst niet getracht heeft uit te zoeken wie deze personen waren. Verder bemerkt zij dat de taliban de wapens aan haar hadden toevertrouwd omdat ze op de vlucht waren en hun wapens moesten verbergen. Het incident heeft zij niet aan haar baas verteld uit vrees om te worden ontslagen. Voorts heeft zij alles verteld over haar detentie, de omstandigheden en de vragen die haar tijdens haar detentie werden gesteld. Wat betreft haar Facebookprofiel, wist zij niet dat haar profiel publiek was.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich met bovenstaand betoog beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Dergelijk verweer volstaat geenszins om de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Vooreerst gaat verzoekende partij met bovenstaand verweer voorbij aan de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij ook tot op de dag van het gehoor nog steeds geen idee heeft over welke talibanleden het ging, terwijl uit haar verklaringen nochtans blijkt dat zij – vanuit België – zich hierover kan informeren. Immers gaf zij aan dat zij nog contact heeft met haar vader, haar schoonbroer en haar vrouw en dat haar familie nog steeds bezoek kreeg van haar tantes, dus van de familie van de neven die nog naar haar vroegen. Dat zij niet getracht heeft via haar familieleden, waarmee zij nog contact heeft, hierover meer informatie te verzamelen, terwijl deze informatie haar nochtans zou toelaten om haar situatie beter in te schatten, doet wel degelijk ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verder wijst de Raad erop dat, waar verzoekende partij herhaalt dat de taliban de wapens aan haar hadden toevertrouwd omdat ze op de vlucht waren en hun wapens moesten verbergen, in de bestreden beslissing in verband met deze uitleg reeds wordt opgemerkt dat dit geen afdoende uitleg betreft aangezien verzoekende partij ze zelf ook had kunnen aangeven bij de politie. Ook wat betreft haar uitleg dat zij het incident niet verteld had aan haar baas uit vrees om te worden ontslagen wordt in de bestreden beslissing reeds gemotiveerd dat verzoekende partij net door deze geheimhouding haar job kon verliezen en er net voor kon zorgen dat haar baas aan haar ging twifelen. Het louter herhalen van dezelfde uitleg biedt dan ook geenszins soelaas, nu het verzoekende partij toekomt de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Met haar opmerking dat zij alles verteld heeft over haar detentie, de omstandigheden en de vragen die haar tijdens haar detentie werden gesteld, weerlegt verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* de motivering in de bestreden beslissing dat zij noch authentieke noch een gedetailleerde beschrijving kon geven van haar drie dagen gevangenschap.

Ten slotte kan het geenszins overtuigen dat zij niet zou geweten hebben dat haar Facebookprofiel publiek was, nu het juist het opzet is van dergelijke sociaalnetwerksite om via een profiel in contact te komen met andere gebruikers en dat hiertoe andere gebruikers opgezocht kunnen worden via hun naam. Het spreekt dan ook voor zich dat ook verzoekende partij gemakkelijk opgezocht kan worden wanneer zij dergelijk profiel aanmaakt met haar foto erbij.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij opwerpt dat zij ernstig getraumatiseerd is, merkt de Raad op dat zij hiervan geen enkel medisch attest bijbrengt, waardoor deze verklaring slechts als een blote bewering kan worden weerhouden en er door de Raad hoe dan ook geen rekening mee dient te worden gehouden. De Raad wijst er tevens op dat verzoekende partij noch haar raadsman tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gewag heeft gemaakt van psychische problemen in hoofde van verzoekende partij.

2.2.8. Wat betreft nog het betoog dat verwerende partij nagelaten heeft alle beschikbare middelen aan te wenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, wijst de Raad erop dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake van een onderzoeksplicht is wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal “*alle beschikbare middelen*” diende aan te wenden om “*andere nodige bewijzen*” te verzamelen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij door het intern vluchtalternatief te onderzoeken impliciet aantoonde dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit betoog blijk geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers, op het voorhanden zijn van een veilig en redelijk vestigingsalternatief wordt enkel gewezen in het kader van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals

blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband tevens naar de uiteenzetting in punt 2.2.14., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.11. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 2) voor burgers geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist deze motivering en stelt dat verwerende partij geenszins onderzocht in welke individuele omstandigheden zij zou terechtkomen in Jalalabad als afgewezen asielzoeker. Verzoekende partij oppert dat zij geenszins vertrouwd is met de stad Jalalabad. Uit het feit dat zij er enkele keren is geweest en er op vijftien kilometer vandaan werkte kan geenszins besloten worden dat zij enige affiniteit heeft met deze stad. Ook uit het gegeven dat zij over een sociaal netwerk beschikt kan niet besloten worden dat zij zich kan vestigen in de stad Jalalabad, daar deze personen zich buiten de stad Jalalabad bevinden. Verzoekende partij wijst er bovendien op dat *“uit objectieve informatie blijkt dat terugkeerders door de overheid gedwongen worden terug te keren naar hun plaats van oorsprong”*.

De Raad bemerkt vooreerst dat waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat *“uit objectieve informatie blijkt dat terugkeerders door de overheid gedwongen worden terug te keren naar hun plaats van oorsprong”*, verzoekende partij nalaat deze informatie bij te brengen waardoor de Raad er geen rekening mee kan houden.

Verder bemerkt de Raad dat verwerende partij terecht motiveert dat, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, van haar redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij zich in de stad Jalalabad vestigt. Zo heeft zij wel degelijk enige affiniteit met de stad, nu zij er meerdere keren naartoe ging om verschillende redenen. Eens moest zij medicijnen kopen voor de koeien van haar vader, een andere keer ging zij omdat haar moeder medische behandeling nodig had. Later ging zij ook telkens mee met haar schoonbroer voor andere zaken. Derhalve blijkt uit haar verklaringen dat zij de stad kent. Tevens blijkt duidelijk dat zij belangrijke vaardigheden heeft die het voor iemand met haar profiel gemakkelijk maken om zich elders te hervestigen: verzoekende partij kan verschillende talen zoals Pashtou, Dari en Engels, lezen en schrijven, ze is opgeleid, ze kan een auto besturen, ze heeft werkervaring als boekhouder, ze heeft bewezen dat ze in staat is om zich te hervestigen in een ver land zoals België en in een andere cultuur en ze heeft ook aangetoond dat zij de

vaardigheden heeft om een lange reis te arrangeren en tot een goed einde te brengen. Er kan dan ook wel degelijk worden aangenomen dat verzoekende partij zich ook op enkele kilometers afstand van haar huis kan vestigen, temeer daar zij omringd is door mensen die bewezen hebben dat ze haar willen en kunnen helpen. Dat deze personen zich buiten Jalalabad bevinden doet hieraan geen afbreuk. De Raad wijst er nog op dat verzoekende partij, gevraagd of het voor haar mogelijk is zich elders in haar land van herkomst te hervestigen, louter verwees naar haar problemen met de taliban als beletsel hiervoor (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 01/02/2017, p. 4). Zoals hierboven werd vastgesteld kan aan deze problemen met de taliban evenwel geen enkel geloof worden gehecht.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Door verwerende partij wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd: *“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de

provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.". Deze analyse wordt bovendien bevestigd door de recentere "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 die door verwerende partij per aanvullende nota wordt bijgebracht (rechtsplegingsdossier, stuk 7, bijlage 1).

Uit het voorgaande blijkt dat er actueel voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan toont niet aan dat er in de provinciehoofdstad Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en ondergraaft op geen enkele manier de voormelde specifieke informatie uit het administratief dossier. De Raad stelt overigens vast dat deze informatie waarnaar verzoekende partij verwijst een (negatief) reisadvies betreft dat gericht is ten aanzien van toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten en dus niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals

verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict door verzoekende partij niet weerlegd.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad verwerende partij dan ook bij in de motivering dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 1 februari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT